

Izhaja

vsak četrtek z datumom
prihodnjega dneva.

Dopisi naj se frankirajo in po-
šiljajo uredništvu lista „Mir“
v Celovec, Pavličeva ulica št. 7.
Osební pogovor od 11. do 12. ure
predpoldne in od 3. do 4. ure
popoldne.

Rokopisi naj se samo po eni
strani lista napišejo, druga
stran naj bo prazna.

Rokopisi se ne vračajo.

Dopisom je treba za odgovor
priložiti poštno znamko.

Nefrankovani dopisi se ne
sprejmejo.

MIR

Glasiló koroških Slovencev

Velja

za Avstro-Ogrsko . . . K 6.—
» Nemčijo . . . » 7:50
» ostalo inozemstvo . . » 9.—
za celo leto.

Naročnina naj se plačuje vnaprej.
Posamezna številka velja 16 h.

Za oglasila se plačuje po 10 h, med
besedilom po 20 h za 1 cm² vsakokrat;
minimum 24 cm². — Za poslano se
plačuje po 15 h, za parte, zahvale in
izjave po 20 h za 1 cm². — Za male
oglasila se plačuje po 4 h, debelo tiskano
6 h za besedo vsakokrat; minimum 40 h.
Za izvestilo pri upravníštvu 40 h posebej.
Vprašanjem je za odgovor priložiti znamko.

Denar naj se pošilja na naslov:
Upravištvó lista „Mir“ v Celovcu,
Vetrinjsko obmestje št. 26.
Poštnohranilnični račun št. 96.232.

Leto XXXVII.

Celovec, 8. februarja 1918.

Št. 6.

Našim p. n. naročnikom.

Vljudno naznanimo, da se je list „Mir“
od 1. februarja 1918 na 6 strani povečal
in vsled tega tudi podražil ter stane
naročnina za celo leto

6 kron.

Mnogo naročnikov je za letos že plačalo
po 4 krone. Kakor hitro dobimo na-
ročene položnice, bomo iste vnovič pri-
ložili ter prosimo, da se primanjkljaj
za letos doplača.

Prosimo, da se pri vplačilih zapiše
na položnico ali nakaznico tudi tista
številka, ki je tiskana v zgornjem
kotu naslovnega ovitka nad imenom
naročnika, da vemo komu zapisati po-
slani znesek.

Prijazno opozorimo, da je treba na-
ročnino plačati **vnaprej**.

Kdor list nanovo naroči, naj po-
sebno zapiše, da je **nov** naročnik.

Pri preselitvah ali premestitvah naj
se naznani poleg novega naslova tudi
stari naslov, da ne bi pomotoma pošiljali
lista na dva kraja.

Uredništvo in upravištvó „Mira“.

Naša prva naloga.

„Katoliško-politično in gospodarsko društvo
za Slovence na Koroškem“ je dvignilo spet svojo
zastavo in z velikanskim navdušenjem so se okle-
nili koroški Slovenci na zadnjem občnem zboru
te zastave. Zadnji občni zbor je pokazal, da
živimo. Poseben znak tega zbora pa je bil, da
smo bili vsi ene same misli; vse je bilo soglasno
sprejeto; tu ni bilo debate, tu ni bilo raznih mnenj,
tu ni bilo nobenega nesoglasja. Ena ideja, ena
misel nas je prešinjala vse, eno geslo je zagrmelo
kakor velikanski orkan po dvorani. Zdelo se je,
kakor bi se bil utrgal plaz z višine, ki je z ne-

premagljivo silo potegnil vse za sabo. Kaj je bila
tista misel, kaj je bila tista sila, kaj je bilo tisto
geslo? Živeti hočemo! Umreti nočemo!
S tem je vse povedano!

Ni ga bolj prvotnega, bolj elementarnega na-
gona kot je nagon do življenja. Ta nagon polje
tudi na dnu koroške duše, ta ogenj tli tudi pod
pepelom koroškega pogorišča!

Drugi hočejo dobro živeti in zaslužiti, mi
hočemo samo živeti; drugi poželijo „svojega bliž-
njega blaga“, mi hočemo rešiti to, kar nam je
še ostalo, drugi brzojavljajo Hindenburgu o ko-
roških živcih, ki mu naj pomagajo do zmage, mi
hočemo porabiti svoje živce za našega cesarja in
za svoj obstanek. Drugi govorijo še zdaj o krva-
vih glavah, ki jih bo njihova pest očesnila, mi
nočemo drugega kot svojo glavo pokoncu držati
in mirno kri ohraniti.

Vse to smo jasno povedali na občnem zboru,
in ljudstvo nam je reklo: Govorite, delajte, vodite
nas, mi vam hočemo slediti.

Odbor političnega društva si bo štel v sveto
dolžnost, da izvrši to nalogo. Društvo hoče na-
novno prešteti svoje vrste. Čakajo nas burni časi.
Bil se bo najhujši boj za samoodločbo narodov.
Zasužnjeni narodi se hočejo otresti jarma gospo-
dujočih narodov. Bil se bo oster boj za kato-
liško cerkev.

Politično društvo hoče torej braniti slovensko
narodnost, hoče braniti katoliško cerkev in hoče
zagovarjati pravo demokracijo.

Društvo se zaveđa svoje velike naloge. Na-
počila je odločilna doba za naš narod. Društvo
pa tudi ve, da žalibog nima primernih sredstev za
izvedbo teh nalog. Nam, ker smo pošteni in čisti,
niso na razpolago tuji fondí, ne vladni ne kaki drugi.

Naš edini fond je zdravo in pošteno ljudstvo,
na to ljudstvo se bomo obrnili. Mi moramo iz-
dajati glasilo „Mir“. Ta „Mir“ se mora vojsko-
vati proti 30krat močnejšemu nemškemu tisku, ki
preplavlja Koroško in tudi koroške Slovence.

Z velikanskim navdušenjem se je sprejela
resolucija, da se mora „Mir“ povečati in razviti
močna agitacija za „Mir“. Zadnji stavek te re-
solucije se glasi: Naj ne bo slovenske hiše brez
„Mira“! Za uresničenje te resolucije hočemo za-
staviti v prvi vrsti vse svoje moči. Obrnili se
bomo na najširše plasti ljudstva s pozivom, da
naj spravijo „Mir“ v vsako slovensko hišo.

Pozvati hočemo koroške Slovence, da naj v
teh odločilnih časih vsi brez izjeme podpirajo po-
litično društvo s svojimi prispevki. Zdaj mora
naš narod v dejanju pokazati, da hoče v tem letu,
ko se bo usoda avstrijskih narodov odločila, zi-
dati s svojimi rokami in svojimi žrtvami svojo
lastno hišo. V tem letu morajo koroški Slovenci
s prispevki pokazati, da sta jim politično društvo
in „Mir“ najbolj pri srcu, da nista samo kak-
luskus „privandraníh tujcev“, ampak da sta uko-
reninjena v koroških tleh in da sta ljubljena
vsake slovenske koroške hiše.

Pomnite, koroški Slovenci, pokazali ste z ele-
mentarno silo, da hočete živeti, a pravo merilo,
pravi barometer vašega življenja je gorečnost in
ljubezen, ki ji gojíte do našega političnega dru-
štva in do našega glasila „Mir“! Geslo naj bo:
Vsak slovenski mož naj bo ud političnega dru-
štva in vsaka slovenska hiša naj bo naročnica
na „Mir“.

Pogajanja za mir.

Navdušenje za ruske boljševike je v nemških
meščanskih listih kakor na povelje ponehalo. Naj-
hujše revolucionarce so čez mero hvalili, samo
ker so upali na poseben mir z Rusijo. Za splošen
mir jim itak ni mnogo. Odkar je pa grof Czernin
izjavil, da severna Rusija ponuja le revolucijo,
dočim Ukrajina, južna Rusija, pošlje lahko mnogo
žita, se je veter pri naših Nemcih zopet obrnil.
Kdor bi prej ne bil navdušen pristaš boljševikov,
bi mu bili ti ljudje ravnotako prisodili vislice,
kakor sedaj tistemu revolucionarcu, ki bi se še
zavzemal za boljševike. Sedaj pridejo na vrsto
Ukrajinci in Romuni. Romunija je namreč boljš-
evikom napovedala vojsko in med Ukrajinci in
boljševiki se vršijo nepretrgoma krvave praske.

Mi boljševikom nikdar nismo zaupali, ker že
prva dva dni mirovnih pogajanj sta pokazala, da
je boljševikom načelo samoodločbe narodov le pri-
pomček, da ostanejo na konju, resno pa nato
niti ne mislijo. Lenin je bil dolgo časa v Av-
striji, tudi med vojsko, in je veliko občeval z
dr. Adlerjem. To pove vse. V praksi se boljš-
eviki protivijo vsaki narodni samostojnosti Fincev
in Ukrajincev na Ruskem. Na Finsko so poslali
svojo „Rdečo gardo“, ki mori in uničuje vse, v
Ukrajini pa se dan za dnem vršijo bitke.

Podlistek.

B e d a.

Slika. Spisal Fr. Sušnik.

O vi vsi, ki imate srce s toplo človeško krvjo
in vam še ni umrl sleherni čut usmiljenja, po-
vejte: Ali je katera bolečina kot je bolečina ma-
terina, kadar ji reže srce krik gladnih otrok:
„mama, kruha!“ in ga nima, da ga vzame iz
prazne mize, iz prazne omare...? In ji padajo
deca onemogla pred noge in se krčijo: „... Mama,
mama! Malo, samo malo kruha!“ A ga nima.

Omamljiv vzduh vlada v mali podstrešni so-
bici, vzduh po umazanih cunjah in po perelem
lesu. Špranje in luknje v strehi so zamašene,
mesto šip v malem okencu je razprostrta plahta
čez odprtino. Mraz je. Okoli špranj in lukenj seda
led in se širi. Iz peči zdajzdaj zasije žar; smetje
in iveri, pobrane bogvekje, tlijo. Tema je; samo
skozi plahto na oknu sije žar jasne mesečne noči.
Lešcherba na omari je brez olja; že davno, davno...

Vdova Mara čepi ob peči, obraz globoko klo-
njen, suh in bolan. Morda čepi že ure tako in
se ne zgane. Okoli nje se drenja kopa otrok, kot
mladiči golobovi okoli svoje matere, kadar divja
nevihta. Razdrapane cunje jim krijejo ude le za
silo. Obrazi so višnjevi, roke vse modre, tako jih
zebe. Zima je zunaj in sili skozi luknje in špranje

v podstrešno izbico, izteza svoj ledeni jezik skozi
okence, diše svoj mrzli dih v otroška lica in v
veli obraz mlade vdove za pečjo. Peč pa je hladna
in ne greje.

„Mama!...“ Plaho je nekdo v sobi zaklical;
morda si je kdo v kopici bil v skrbeh, da mati
ne zaspi in jih ne pusti samih v mrazu in zimi.

„Mama!...“
Vdova se je zganila in je pogledala z mot-
nimi očmi po deci.

„Mama!...“ so se oglašali drug za drugim,
da jo vzbudijo iz sanj in mislijo in jo vrnejo
zopet sebi.

„Mama, zebe!...“
„Mama, mama, zebe me!...“

In drug za drugim so ponavljali bridko tožbo.
Vdova Mara je klonila glavo še nižje, kot bi
dremala in sanjala o topli sobi, o polni mizi, o
lepih časih, ko sta posedala z možem ob dolgih
zimskih večerih za toplo pečjo in zrla veselo se
igrajočo deco...

Otroci pa se niso umirili in so klicali še
glasneje in silneje; najmlajše je zajokalo in za-
prosilo:

„Mama, kruha!“
Vdova Mara se je stresla, kot bi se bila
ustrašila. Dete pa je jokalo tiho in pritajeno in
prosilo milo in hkrati boječe:

„Mama!... mamica!...“
In v koru je zavpila kopa, da je grozno od-
mevalo v tišino in v mraz zimske noči:

„Kruha!“

Vdovo Mara je zarežalo v srce in v dušo,
da je planila kot volkulja, ki ji trgajo sesajoče
mladiče; da je zavpila, kot zarjove smrtno ra-
njeni lev — in se je zgrudila in je zajokala, da
so za hip utihnili otroci. Le za hip! A potem je
odmeval v tiho noč plač zapuščenih in osamelih
in vpil z vso silo proti nebu, vpil in kričal k
Sodniku, da jih sodi, krvipijavke, ki so izsesale
srečo in blagostanje mnogoterim; da jih osveti,
ki trpijo liki zapuščena umirajoča žival v cestnem
jarku...

Mir.

Dovolj, dovolj krvi je že prelite,
popiti je ne more zemlja več;
poljane z mrtvimi so trupli krite,
strašno razsajal je krvavi meč.

Pepel vasi, razrušena so mesta,
s plamenom meč sovražnikov divjá;
begunov mrgoli steza in cesta,
da jim pred smrtjo gozd zavetja dá.

Potikajo se kakor zver po lesu,
a kaj, da je sovražnik daleč zad?
Oj blagor mrtvim, vseh težav so prosti:
kar jih ostalo, tare mraz in glad.

Pavel Rožman.

Te razmere na Ruskem so seve tudi vplivale na mirovna pogajanja v Brestu Litovskem. Trocki, zunanji minister boljševiške vlade in predsednik ruske mirovne delegacije, je pri mirovnih pogajanjih 10. in 14. januarja priznal Ukrajino kot samostojno republiko in vsled tega tudi zastopnike ukrajinske centralne rade pri mirovnih pogajanjih kot samostojno, neodvisno delegacijo. Sedaj pa je prišlo v Brestu Litovskem med Trockim in ukrajinskim mirovnim delegatom ukrajinskega naroda do ostrega spora. Boljševiki so s tujimi polki v Ukrajini ustanovili posebno boljševiško vlado proti volji ukrajinskega naroda, ki je s svojo ukrajinsko centralno rado. Trocki je pri mirovnih pogajanjih izjavil, da ukrepi zastopnikov ukrajinske rade veljajo le, če jih ruska boljševiška vlada potrdi. Boljševike iz Ukrajine zastopa pri mirovni konferenci Medvedov, ki ga Ukrajinci ne pripoznajo.

Posledica tega spora je bila, da je grof Czernin v imenu naše vlade in njenih zaveznic 1. svečana izjavil, da pripoznavajo Ukrajino kot popolnoma samostojno ljudsko republiko in vsled tega tudi mirovno delegacijo ukrajinske rade kot samostojno in pravo zastopstvo Ukrajine. Nato je bila seja zaključena.

Czernin se je peljal v Berlin na posvet.

Nobenega odgovora na izjavo Czernina in Hertlinga.

Sovražniki so imeli svoje posvetovanje v Versaillesu, ki se je končalo 1. t. m. Prisotni so bili francoski, angleški in laški ministrski predstniki ter zastopniki Amerike. Sklenili so, da na Hertlingovo in Czerninovo izjavo ne odgovorijo. Trenotno se jim ne zdi umestno, nadaljevati govorniške vaje, ker bo vojsko odločilo le orožje.

Kako je z vojno.

Na francoskem bojišču se vršijo priprave za veliko bitko. To pove že poročilo vojnega posveta iz Versaillesa na Francoskem, češ, da antanta ni več za govorniške turnirje (dvoboje), ampak hoče z orožjem priboriti svobodo, ki jo je nemški državni kancler grof Hertling v svoji zadnji noti odklonil. Amerika je dala zaveznikom popolno pooblastilo, da smejo z ameriški četami na Francoskem razpolagati, kakor hočejo. Sovražniki hočejo resno izvesti enotno vojskovanje. Da pa bodo našli na francoski fronti pripravljene osrednje sile, povedo že govor grofa Czernina in izjave nemških generalov. Na francoskem bojišču se bijejo artiljerijski boji, vendar ne s tako silo, da bi pomenili že kako ofenzivo, bodisi od nemške, bodisi od sovražne strani.

Italijani se med Asiagom in Brento zelo trudijo, da dobijo nazaj nekaj gor in grebenov. Na razpolago imajo silno artiljerijo in močne rezerve. Na veliko akcijo v teh gorah pa ni mislili.

Rusi za nadaljevanje vojne niso več zmožni. Boljševiška vlada je Rusijo v vojaškem oziru silno oslabil. Računila je s tem, da bo iz Rusije prešla revolucija tudi na druge države, torej je mislila na svetovno revolucijo, kar se pa ni zgodilo. Ruski vojaki, ki so na fronti pometali stran orožje, so deloma vstopili v rdečo gardo, od boljševikov najete čete, in se sedaj prav hrabro borijo proti Fincem, Ukrajincem in drugim ruskim podanikom, ki imajo o Rusiji druge ideale kakor boljševiki.

Dnevne vesti.

Za Jugoslavijo. Jugoslovansko deklaracijo z dne 30. V. 1917 sta podpisala tudi zagrebški nadškof dr. Ante Bauer in škof na otoku Krku dr. Anton Mahnič. Na Kranjskem in Štajerskem že skoro ni več občine, ki bi se ne bila že izjavila za deklaracijo. Dekleta in žene marljivo podpisujejo. Slovenske žene in dekleta iz Celja in okolice so podpisale sledečo izjavo: Misleč na neštivilne grobove naših mož, očetov, sinov in bratov, ki krijejo vsa bojišča svetovne vojne, na brezprimerna junaštva, katera doprinašajo slovenski vojaki še vedno dan za dnevom, trpko se spominjajoč neverjetnih krivic, katere smo prenašali mi in mnogoštevilni naši rojaki, samo zato, ker smo Slovenke in Slovenci, izjavljamo slovenske žene in dekleta iz Celja in okolice mesta Celje: Nikdar več se ne sme povrniti to, kar je pretrpel naš narod v dolgih letih pred vojno, v najvišji meri pa med vojno, v kateri je prenašal gorja in žrtev kakor morda nobeden drugi. To pa se da doseči samo, ako se uresničuje zahteve, izražene v deklaraciji Jugoslovanskega kluba od 30. maja 1917 in njegovih poznejših izjavah. Zato se pridružujemo tem zahtevam in prosimo Jugoslovanski klub, kateremu zaupamo neomajno, da nadaljuje boj za naše pravice do skrajnosti. Istočasno zahtevamo, da se sklene v najkrajšem času mir, ki mora prinesiti nam in

vsakemu od Boga in narave mu dano pravo. — V Celju, dne 1. svečana 1918. — Sledi 1292 podpisov. Podpisovanje izjave se še nadaljuje.

Dr. Jožef Lemisch †. Nagle smrti je umrl dne 1. t. m., ob 11. uri ponoči, deželni odbornik in glavarjev namestnik dr. Jožef Lemisch. Lotila se ga je angina, ki ji je v kratkem času podlegel; dopoldne je bil še v uradu, popoldne je moral pa v posteljo, ponoči pa je prišla katastrofa. Dr. J. Lemisch je bil 1. 1862 rojen v Št. Vidu ob Glini kot sin zdravnika dr. Lemischa in matere rojene Rainer. Ko je v Inomostu dovršil juristične študije, je vstopil v službo pri c. kr. finančni prokuraturi v Celovcu. Nato se je posvetil advokaturi in je zgodaj stopil na politično bojišče. Kot politik je pripadal nemškonacionalni stranki. Govoril ni veliko, zato pa za stranko več delal. Slovencem je bil hud nasprotnik, priznati pa moramo, da nikdar zoper nje ni rabil psovka, kakor smo jih dan na dan vajeni iz ust raznih nemških nacionalcev in v njihovem časopisju. L. 1896 je bil v Celovcu izvoljen za deželnega poslanca, l. 1897 je pa postal deželni odbornik. Rajni je bil oženjen s protestantko in zapušča dva od pastorja krščena otroka. Ker je testamentarično določil, da se mora po smrti njegovo truplo sežgati, pogrebni obredi tudi ni opravil katoliški duhovnik, ampak protestantski pastor. Poudeljek popoldne je bilo po pogrebni obredih, ki se jih je udeležilo zlasti mnogo uradnikov, truplo prepeljano v Gottho na Nemškem.

Imenovanje. Ministerjalni podtajnik dr. Rudolf pl. Andrejka, predstojnik urada ministra dr. viteza Žolgerja, je imenovan okrajnim glavarjem.

Odlikovanje. Zlati zaslužni križec s krono na traku hrabrostne svetinje je podelil cesar o. Alojziju Slabanji iz reda oo. kapucinov v Celovcu.

Smrtna kosa. V Gradcu je umrl po daljšem bolehanju nadporočnik dr. Ivan Douglas grof pl. Turn-Valsassina v 29. letu svoje starosti. Bolezen si je nakopal na bojišču. Truplo prepeljejo v Pliberk.

Cerkvene vesti. Sodalitas presv. Srca Jezusovega za duhovnike ima sestaneke dne 21. febr. ob 1. uri popoldne, v navadnih prostorih. Zaradi neugodnih železniških zvez se mora vršiti sestanek ob 1. uri. Referati: 1.) Potreba samostanov med koroškimi Slovenci. 2.) Naše časopisje.

Naše žrtve. V zadnji številki „Mira“ je bilo zanimivo poročilo iz Ukev, iz katerega smo povzeli, koliko vojakov je dala ta vrla župnija domovini, koliko jih je padlo na bojišču ali pa umrlo v bolnišnicah in koliko je ujetih. — Enaka poročila naj pošljejo našemu listu vse župnije. Za vse one padle junake, katerih imena bo „Mir“ v naslednjih številkah objavljal, se bo v Celovcu v Dijaškem domu opravljala mašna daritev in sicer od 1. aprila 1918 naprej skozi nekaj časa vsak dan. Podvizajte se torej ter naznanite nam naše junake. — Njihova imena moramo ohraniti v večnem spominu.

Vojno-kreditni zavod za južno vojno okrožje. Finančno ministrstvo je v sporazumu z justičnim ministrstvom ustanovilo ta zavod, ki obsega v svojem delokrogu upravna ozemlja političnih deželnih oblasti v Zadru, Trstu, Ljubljani, Celovcu in Inomostu, v kolikor so ta ozemlja med vojno spadala k ožjemu vojnemu ozemlju. Zavod bo daljal v svojem delokrogu posojila kreditnim organizacijam, občinam, javnim zavodom, kmetom, obrtnikom in trgovcem, industrijskim podjetjem, pospeševalnicam za tujski promet, zadrugam, kmetijskim najemnikom posojila. Glavnica znaša 30 milijonov kron. Posle zavoda opravljajo trije ravnatelji, vrhovno vodstvo pa ima upravni svet 15 članov, ki jih je imenoval finančni minister na predlog deželnih predsednikov. Za vse navedene dežele so bili imenovani upravni člani iz vseh narodnosti v deželi, le za Koroško samo dva Nemca, Jožef baron Aichelburg iz Vetrinja in dr. Edvard pl. Kleinmayr. Za vsako deželo bode imenovanih 5 cenzorjev, ki bodo presojali prošnje za posojila. 15. januarja se je upravni svet konstituiral. Namen zavoda je torej omogočiti vsled vojne oškodovanim, da zgradijo porušene domove z zelo ugodnimi posojili. S tem se ni rečeno, da država prizadetim ne bo povrnila škode, storjene vsled vojne.

Društvo zasebnih uradnikov in uradnic na slovenskem ozemlju s sedežem v Ljubljani vabi na svoj I. redni občni zbor, ki se vrši v soboto dne 16. februarja 1918, ob 7. uri zvečer, v salonu restavracije na „Glavnem kolodvoru“ v Ljubljani, s sledečim sporedom: 1.) Poročilo predsednika; 2.) poročilo tajnika; 3.) poročilo blagajnika; 4.) poročilo preglednikov; 5.) volitev odbora; 6.) raznoterosti.

Slovenski odbor za skrbstvo invalidov v Pragi se je ustanovil dne 28. januarja 1918. Odboru so pristopili praški Slovenci in visokošolci, ki bodo obiskovali ranjene in bolne vojake po lazaretih, donašali jim časopise, jih moralno in

gmotno podpirali, opravljali jim v slučaju potrebe korespondenco in skrbeli za duhovno pomoč. Odbor se obrača na slovensko občinstvo in korporacije s prošnjo za denarne prispevke, katere spejema blagajničarka gpđ. Poldi Lessiakova, uradnica tržaške filijalke Živnostenske banke v Pragi II, Panská ul. 7. — Kdor prečitane časopise proč meče ali jih trga, ne vé, kako hudo greši zoper ljubezen do bližnjega in škoduje narodni stvari; kajti slovenski vojaki, daleč od domovine med tujimi ljudmi, katerih ne razumejo, so reveži, ki jim je slovenski list za pouk in kratek čas ravno tako potreben kakor vsakdanji kruh. Potrebujemo najmanj še 50 nabiralcev prečitanih vseh slovenskih časopisov, katere bi na svoje stroške vsak teden enkrat pošiljali po pošti naravnost v praške lazarete na naslov, ki jim ga pošlje podpisani vodja odbora, kakor hitro mu nabiralci po dopisnici naznanijo imena listov in število izvodov. Čitalnice, bralna društva, profesorski in učiteljski zbori, duhovniki, denarni zavodi, uradništvo, kavarnarji, gostilničarji in sploh vsi posamezniki se tem potom prosijo, naj nam pomagajo s časopisi lajšati žalostno stanje slovenskih ranjencev, ki živijo v tujini kakor puščavniki. Naj nikdo ne misli, da se bo našlo drugih dovolj, ki bodo storili svojo narodno dolžnost! Požrtvovalnost mora biti načelo celega naroda in tisti, ki tvegajo zanj na bojiščih svoje življenje, so vendar vredni usmiljenja, da jim vsakdo pomaga po svojih močeh. Slovenske knjige za invalide naj se pošiljajo na „Červený križ“, Praga III, Maltéřské náměstí. Odbor se bo skhal vsakih 14 dni v posvetovanje. — Profesor Jos. Skrbinišek, Král. Vinohrady, Jungmannova 114.

Komu koristi to, ali državi? V zadnjih časih so opetovano prihajali izstradani otroci s Kranjskega sem na našo stran, prosit živeža. Poklekali so pred gospodinjo, naj se jih usmili. Videlo se jim je že na obrazih, koliko da trpé. Še huje so trpeli gotovo doma stariši, a so poslali nedolžne otroke, pač v nadi: teh se bodo ljudje poprej usmili. Naše dobre gospodinjice so se jih res usmili in jim dale nekoliko mleka, krompirja in kruha, kar so samim sebi od dovoljene količine pritržgale. A ko so prišli otroci na postajo — na progi Beljak-Področica leži ta postaja žalostnega spomina — je poslal postajenačelnik po orožnike. Ti so morali vršiti svojo žalostno dolžnost in izstradanim otrokom vse odvzeti. Ko je eden prosil jokaje, naj mu puste vsaj par krompirjev za večerjo, še ti prošnji niso ugodili. Ljudje, ki so to gledali, se niso mogli vzdržati solz. Zgodilo se je to že opetovano, vsaj kake trikrat. — Vprašamo: Komu koristi to barbarsko početje? Ali bo s tem rešena domovina? In hočejo s takim postopanjem gojiti patriotski čut v mladih srcih? Ne zamerimo toliko orožnikom, ti se ravnaajo po paragrafi, ali tisti postajenačelnik — ali ga tako peče njegovo slovensko ime in njegovo slovensko pokoljenje, da tako divja proti ubogim kranjskim otrokom?

Nadležnost „Südmarkovcev“ v Celovcu. V trgovini pri „Einiherju“ je blagajničar naprosil Slovence, da bi daroval kaj za „Südmarko“. Slovenec (nemško): „Südmarka“ bo prenehala, ker dobimo „Jugoslavijo“. „Dr. . bote dobili.“ Slovenec: „To smo dozdaj imeli, zanaprej hočemo kaj boljšega.“ „Südmarkovci“ v resnici delajo za mir.

Kdor bi se rad temeljito blamiral, naj se obrne po tozadevna navodila na celovške Vsenemce, ki so napravili v letošnjem predpustu svojo izkušnjo izvrstno. Zadnjič smo poročali o celovškem „škaldačku“, ki ga je povzročil izrek gledališkega igralca. Vsenemci so gledališkemu ravnateljstvu grozili, da bodo igralcevo delovanje v pristno in čisto nemškem mestnem gledališču onemogočili, da ga bo občinstvo odstranilo, če ga ravnateljstvo noče. Igralec je pa vkljub tem grožnjam 30. jan. zopet nastopil in doživel je burne — pozdrave občinstva, ki mu je živahno ploskalo in ga celo s cveticami obdarovalo! — V tem slučaju se je vendar enkrat jasno pokazalo, kako Vsenemci lažejo, če trdijo, da imajo za seboj cele „mase“ ljudstva, navdušene za „brezkončno vojsko z neizmerjenimi aneksijami“. Samo par kričavev zadočuje, in vse je nemško — tudi ta blamaža, ki se ni izvršila po — programu, ker tudi nemško ljudstvo jih je že spoznalo.

Slovensko/čebelarstvo društvo v Št. Janžu je poslalo na naslov Ana Jekl v Apačah več denarja in vreč za sladkor ter pisem. Vse je šlo rekomandirano in ekspresno. Vsa vprašanja, ali je dobila dotične pošiljatve, so bila zastoj. Zato je opustilo društvo vse brezuspešno dopisovanje. Zdaj pa se je izkazalo, da gospa Jekl pošiljatve niti sprejela ni. Kam je vse to izginilo, ki je bil vendar naslov pravilen, Bog ve? Našo pošto ne zadene nobena krivda. Ali se je godilo morebiti tudi drugod tako?

Guštanj. V naši fari je navada, da se vsako leto pobira za sveče za župno cerkev in podružnice. Podpisana svečarja sva tudi letos šla pobirat od hiše do hiše, od številke do številke in povsod sva bila prijazno sprejeta. Težavna in neprijetna je ta pot, ki sva jo skončala 31. 1. Letos sva za sveče nabrala 600 K. Za prijaznost in darežljivost izrekava vsem faranom najiskrenejšo zahvalo. Dal Bog, da bi nam te sveče prisvetile boljšo bodočnost, da bi v tem letu doživeli mir in srečno svojo jugoslovansko državo.

Gregor Lipovnik. Andrej Ocvirk.

Pozdrav z bojišča. Na Italijanskem, 25. 1. 1918. Dragi „Mir“! Dolgo se nisem oglasil; odpusti, imamo namreč zmiraj kaj opraviti. Pošiljam tem potom priručna voščila vsem hodiškim Mickam k godu. Upam, da pridem v kratkem vas sam pozdravit. Zdravil! Al. Nischelwitzer.

Županstvo Bovec se je preselilo iz Radovljice v Log pri Bovcu, kjer bo od sedaj naprej redno poslovalo. Občinarji se opozarjajo, da pri vseh svojih vlogah vsakokrat navedejo tudi kraj, hišno številko in eventualno še hišno ime, da se na ta način izogne nepotrebnemu, težavnemu in zamudnemu poizvedovanju, ker je na Bovškem mnogo družin z enim in istim imenom. — Za vrnitev na svoje domačije je županstvo pri politični in vojaški oblasti vse potrebno ukrenilo in se bode rezultat pravočasno v časopisih objavil. Poljska semena nam je država obljubila.

Koroški gospodar.

Navijanje cen.

Pred 14 dnevi je bilo. Višji častnik je prišel v Celovec na dopust. Želel si je na mizo čašo poštene pijače, in misleč, da mora biti letos v obilici dobrega mošta, pošlje v eno gostilno, v drugo, v tretjo, v četrto, pa ga nikjer nimajo. Ni verjetno, ga že imajo, pa ga ne točijo. In ljudje, ki vendar hočejo kaj imeti, morajo seči po dragem, malovrednem nadomestnem pivu in po še dražjem vinu. Za mošt so postavljene postavne cene, za pivo in vino pa ne. Položaj postane nesmiseln.

Vsakdo pozdravlja postavne cene, kjer so potrebne in primerne. Prav je in potrebno: vsakdo je hvaležen, da imata kruh in moka ceno, ki jo zmora tudi ubožni. Sladkor ima ceno, ki nas zadovoljuje. Naprej imamo sicer tudi še v marsičem postavne cene, pri usnju na pr., pri kateri pa že tresemo glavo, in konečno je dolga vrsta potrebščin, katerih ceno nam diktira fantazija tovarnarjev.

V Celovcu je sodišče po vrsti obsodilo gostilničarje zaradi navijanja cen in nato — nič več mošta, ker gostilničarji trdijo, da v lastno izgubo ne morejo točiti. Sodišča so izvršila seveda le to, kar zahteva od njih zakon. Drugo vprašanje je pa, če so odredbe, po katerih sodišča morajo postopati, vedno prave, če je oblast, ki je odredbe izdala, položaj pravilno presodila. Zdi se nam pač tole: cena za sadje je bila lani od vlade nesmiselno visoko nastavljena. Za otrseno, ne obrano sadje, se je lahko izkúpilo po 80 v za kg. Potem je pa vlada nastavila najvišjo ceno za mošt, ki se toči v gostilnah, tudi le po 80 v! Mošt se je lani pred novino povsod plačeval po 1 K liter pri kmetu. Zdaj pa je gospoda mislila, da se naj kmeta prisili oddajati liter izborne lanske kakovosti po 40 v in merodajni krogi so grozili, da bodo mošt — rekvirirali, jemali s silo. Mislimo, da bo vsakdo, ki ve, kako so se razmere poostrele, oblasti to odsvetoval. Tudi ta sila sme iti do gotove meje; kjer bi se vsled nje dražilo ljudstvo, je bolje, da se je oblast ne poslužuje. Sila je kakor kaznen pripomoček proti izjemam, ne pa sredstvo proti vsem. Ker se ta ali oni brani pokoriti se potrebnemu redu, naj ga prime sila postave, ker se pa sila obrača proti vsem, tam ne doseže nič nič več, marveč razdraži prisiljene, da odpovejo pokorščino tudi drugod. Mesta naj skrbe, da se med kmete ne zaseje preveč mržnje, le potem bo kmet dajal mirno, kar se od njega mora zahtevati: žito, krmo, živino, volno, lan, mleko, maslo, špeh in druge potrebščine, brez katerih biti ne moremo. Bridko pomanjkanje v mestih je nastalo ne samo zato, ker je bila letina slaba, marveč tudi zato, ker so gospodarje preveč dražili.

Dalje ko trpi vojska, tem težavnejše bodo razmere; želimo in zahtevamo, da se odločno zasleduje in kaznuje mešetarija, ki še vedno dela svoj mastni dobiček, naj se kaznuje in zasleduje hudobna volja, ali oblasti naj ravnajo cene le pri blagu, ki je neobhodno potrebno, to pa povsod, ne le pri kmetu. V drugih stvareh pa naj gospodarje puste pri miru. Kmečko ljudstvo je postalo vsled inkvizitornega postopanja, kjer ga ni bilo treba, neza-

upno in vidi že zdaj v prehranjevalnih uradih le svoje nasprotnike. Tako razmerje je neznosno in silno obtežuje položaj mest ter industrijskih krajev.

V. Podgorc.

Naše kmetijstvo v vojnem času.

V tej vojni ima noiti naše kmetijstvo silna bremena. Zaloge živil, kar smo jih še imeli, so že davno pošle. Ker smo od zunanjega sveta popolnoma zaprti, ne pride v državo ničesar. Celo Ogrska, kateri smo bili v mirnem času najboljši odjemalci, nam ne mara dati ničesar, da moramo šele za vsako stvar posebej barantati in prosjati. Vsled tega sloni prehranitev cele države skoraj izključno le na domačem kmetijstvu. Z domačo produkcijo moramo danes kriti vse potrebščine živil za armado in zaledje. Statistika pa nam pove, da smo zadnja leta pred vojno uvažali samo iz Ogrske povprečno vsako leto okroglo 30 milijonov met. stotov živil za približno eno milijardo kron. Kje pa ostanejo še izdatni dovozi iz Romunije in iz Rusije? Iz teh dejstev pa je dosti razvidno, kakšnih naporov se zahteva od našega kmetijstva; bati se je, da jih dolgo ne bo moglo več vzdržati. Ravno pred nekaj dnevi je dejal minister za prehrano, gm. Höffer, deputaciji galiških poslancev, ki je intervenirala zaradi zboljšanja aprovizacijskih razmer: „Gospodje, sem berač in od berača se ne more zahtevati ničesar.“ Ta izjava nam daje misliti. Sicer pa, ali gm. Höffer ni vedel že poprej za slabo letino, da mora igrati šele sedaj vlogo berača?

Kakor vse kaže, utegnejo biti prihodnji meseci glede prehrane silno težavni. Tudi kmetovalci bodo morali doprinesati še marsikatero žrtev, dasi so že tudi sami berači. Dočim nam gm. Höffer zelo črno slika prehranjevalne razmere, obljublja nam zun. minister grof Czernin žito iz Ukrajine. Pravi, da hoče raje skleniti mir z Ukrajino kakor s severno Rusijo, ker nam more le ta dati veliko žita, dočim ima severna Rusija samo revolucijo. Menim, da je najbolje, ako si mislimo: „Oznanilo slišim sicer, ali manjka mi vere.“

Nova naredba glede razdeljevanja moke in žita.

Glasom odredbe c. kr. prehranjevalnega urada z dne 16. jan. 1918 št. 7570 dodatki žita, ki jih je pričakovati od zunaj, niti od daleč ne zadoštujejo, da bi le približno krili potrebščine na krušnem žitu.

Avstrija je tedaj za prihodnje mesece skoraj izključno navezana na tozemske produkte.

Da se omogoči tekoča preskrba z zmletinami, se je morala tedaj potom navedene odredbe skriti množina žita, oziroma moke, tako za pridelovalce, kakor za nepridelovalce.

Na podlagi odredbe kor. deželnega predsednika z dne 25. jan. 1918 dež. zak. št. 6 je v več občinah (v beljaškem okraju v Smerčah, St. Jakobu v Rožn, Vrbi, Trbižu, Plajberku, Bekštanju, Landskronu in Šmartnu—Beljak) od 3. febr. t. l. dalje moko in kruh oddajati samo proti uradnim izkaznicam. V takih občinah izgube tedaj vse dosedanje nakaznice na moko vsakršno veljavnost.

Glasom nove določbe dobe delavci, ki opravljajo težka dela, na teden največ 1850 g moke, vse druge osebe, ki tudi ne pridelujejo same, pa 1150 g. Za delavce, opravljajoče težka dela, je smatrati samo take osebe, ki so trajno zaposlene s težkim delom.

Pridelovalcem, ki opravljajo težka dela, se sedanja odmera skrči za 66 g na dan, torej od 28. jan. 1918, ko stopi ta odredba v veljavo, do 15. avgusta 1918 vsega skupaj za 13 kg.

Kmetovalcem in pripadnikom njihovega domačega gospodarstva (užitkarjem) se, ako ne opravljajo težkih del, odmerjena množina zniža za 75 g na dan, kar znaša za zgoraj označeno dobo vsega skupaj 15 kg.

Ostalim osebam na kmetih pa se dosedanja odmera dnevnih 250 g skrči za 50 g na dan.

Pri določanju oseb za težka dela se od števila samopreskrbovalcev ne sme vračunati nad eno tretjino.

Od 28. jan. 1918 dalje gre torej: a) težkim delavcem, zaposlenim v kmetijstvu 300 g; b) drugim osebam, pripadajočim kmetijskim gospodarstvom vstevši užitkarje 250 g; c) ostalim pa 200 g na dan.

Kolikor bo po odštetu navedenih odmer žita preostalo, ga bodo morali kmetje na tozadevne ukaze brez odloga oddati.

—er.

Cene za živinske masti. Z ozirom na to, da se je pri klanju živine zadnje mesece dobilo manj loja, so od 1. februarja cene za jedilni loj izpremenjene: Od talilnice brez zavoja K 6'60, z zavojem K 6'70, v razprodaji na drobno brez zavoja K 6'80, z zavojem K 6'88 za kg. Dosedanja razlika v cenah razne kakovosti preneha in je najvišja cena za surovi živinski loj brez izjeme K 4'50 za kg, le za ovčji loj ostane dosedanja najvišja cena K 4'— za kg.

Za dekleta in žene.

Nov duh je zavel po slovenskem Korotanu. Z navdušenjem smo ga pozdravili mi slovenski fantje, ki nas je poklical cesar, da mu branimo njegovo dedovino. Z navdušenjem smo pozdravili nastop naših očetov in naših mater, naših žen in naših deklet. Dali ste nam smer, dali ste cilj, pokazali ste nam plačilo našega trpljenja in naše krvi. Z novo silo nam polje junaška kri naših pradedov po žilah, zavedamo se, da se borimo za svobodo in dobrobit lepe naše domovine, naše krasne Jugoslavije. O te naše planine, naša sela, naše vasi, naša mesta, in to naše divno morje Adrijansko — kako črna je naša Jugoslavija! Zato v boj, ve, naše matere, v boj, ve žene in dekleta! V boj za Jugoslavijo, v boj, da nam pripravite lep in srečen dom, ko se vrnemo s krvavih poljan nazaj v vašo naročja! Saj zakaj ste dale, matere, svoje sinove? Zakaj, žene, svoje može? Zakaj, dekleta, svoje fante? Mar zato, da krvavimo za — tujca? Za svojo domovino hočemo, da se borimo, za svoj srečni in veliki jugoslovanski dom! Vaša kri je pojila našo ogroženo zemljo, vaši grobovi jo krijejo, slovenske matere in žene! Mar boste pustile, da zagospoduje tujec tej zemlji, ki je blagoslovljena z vašo slovensko krvjo? Da ne najde duh vaših mož in sinov ne miru, ne pokoja? Zato vam kličem v imenu vaših zvestih sinov in mož: Slovenske žene in dekleta! Mi smo se borili slavno za ljubljene cesarja. Zdaj je vrsta na vas vseh: borite se tudi ve hrabro in vstrajno, borite se za našo Jugoslavijo, da se po končanih hudih urah vrnemo v srečno in blagoslovljeno domovino, da se vrnemo v prosto našo Jugoslavijo! Velika noč se bliža. Vstajenja dan! Dajte ve s svojim delom, da bo zasijal tudi nam vstajenja svit, zora lepšega dne, ko bomo svobodni na svobodnih tleh!

Usmiljen brat. Dekleta! Sedaj hodi usmiljen brat, angelj trpečih, od hiše do hiše in prosi milodarov za bolnike. V samostanu v St. Vidu ob Glini ima svoj dom. V tem samostanu najdejo pomoč vsi bolniki brez ozira na vero in narodnost. Tu vlada edinole ljubezen, a ona ljubezen, ki vse rada stori za bližnjega. A ne samo telesno zdravje zadobijo tukaj bolniki, ampak tudi duševnega zdravlja. Koliko divjih zakonov se je v tem samostanu že razrušilo, koliko trdovratnih grešnikov spreobrnilo! Če pride usmiljeni brat na naš dom, sprejmite ga prijazno in mu dajmo v denarju z veseljem na obrazu, kar nam je mogoče dati. Kdor ima malo, naj da z dobro voljo majhen dar, kdor ima pa več, naj pa razveseli usmiljenemu samarijanu z večjo svoto srce. — Dekleta! Če je mogoče, dajmo mu v snažni posodi tudi kaj toplega za želodec. Včasih hodi dva, tri dni, da ni zavžil tople hrane. Če pride usmiljen brat v našo hišo, mislimo, da pride sam Gospod iz nebes k nam. Postrežimo mu kolikor nam je le mogoče prav ljubeznivo, da se razveseli njegova duša, ki je mnogokrat tudi prav potrta, saj prositi ni prijetno, seveda le vsled nevednosti ljudi, povsod tudi ni prijazno sprejet. — Dekleta! Verjemite mi, tako trnjeva je ta pot od hiše do hiše, da bi usmiljeni brat za noben denar ne storil teh stopinj. A stori jih iz ljubezni do Jezusa in do trpečega bližnjega.

Slovensko dekle iz Roža.

Trenutki radosti. Bila sem prav potrta. Hipno je vladal upor v moji duši. — Dobim isti dan po pošti krasno umetniško razglednico Matere Božje. Pred njo cvetita lilija in bela vrtnica, roke drži navskriž na prsih in njen pogled je neskončno mil in je uprt v beli cvet. Tega trenutka ne pozabim nikdar. V srcu upor, v roki velekrasno sliko matere božje. Bila sem zopet vesela. Marija me drami na delo, ne smem omagati, ampak se moram premagati. — Danes je sredo, veselim se že prav iz srca na prvi petek in prvo nedeljo v mesecu. To so zame dnevi prave radosti. O kako sem iz srca vesela, če vidim ta dva dni prav mnogo častilcev presvetelega srca Jezusovega klečati pri obhajilni mizi!

Po naših hribih. Neko nedeljo v jutro, ko je solnce močno sijalo na z belo odejo pokrito zemljo, sem se sprehajala po naših hribih, kjer je sneg že skoro izginil, ter si ogledovala krasni Rož in lepe Karavanke. Vse je še pokrito s snegom in kot diamanti se blišči po tej odeji vse, kamor spušča solnce svoje žarke. Vse je mirno in tiho.

Grebinski Klošter. Dne 18. jan. t. l. je na laškem bojišču umrl vsled zastrupljenja s plinom Maroltov sin Jernej Janež v starosti 40 let. Rajni ni obiskoval nobene šole, toda z lastno pridnostjo se je naučil slovensko čitati in je bil najpridnejši čitatelj knjižnice našega izobraževalnega društva. Tudi je bil tihega značaja, zaveden Slovenec in pobožen kristjan. Bodi mu tuja zemlja lahka! Zanimivo je, da že k novemu letu se je poslalo Maroltovim denar in žepno uro rajnega, toda brez vsakega drugega poročila, obvestilo smrti pa šele 24. 1. 1918, smrt sama pa je svojo žrtev zahtevala 18. 1. 1918.

Pogorje pri Bačah. Sredi decembra lanskega leta je padel na ital. bojišču na gori Assolone med drugimi vojščaki, ki so tamkaj našli svoj grob, tudi tukaj rojeni Franc Arnejc. Sedmo leto je že nosil vojaško suknjo, obhodil je Galicijo, prenašal trpljenje soške fronte, prebolel hude vojne bolezni in slednjič ga je le našlo morilno železo. Če nikdar konca ni, človeka vendar doleti in najsi je ušel smrti šestkrat izpred oči. Rojen je bil 1. 1891 in je torej skoro četrtino življenja služil paganskemu vojnemu bogu Martu. Bodi ti Bog milostljiv in večna luč ti naj sveti!

Štebenj pri Dobrlivasi. (Pogreb.) Zadnji pogreb je bil dne 16. 8. 1917 in to p. d. Oštinke žene (kakor je „Mir“ že poročal) in 22. 8. nekega občinskega ubogega. — Zdaj pa (v soboto) je tukaj umrl Blaž Najberš p. d. Jelen, bajtar, star 67 let, oženjen in oče 4 odraslih otrok. Rajni je bil precej časa načelnik šolskega sveta v Globasnici in občinski odbornik, dober katoličan in zaveden Slovenec, naročnik „Slovenca“ in „Mira“. Bil je odločen in neupogljiv značaj, ki je nekemu deželnemu šolskemu nadzorniku v obraz rekel: Kdor hoče naš kruh jesti, mora naš jezik znati. Vzrok smrti: Vodenica. N. p. v m. l.

Brnca. (Razno.) Naše čebelarstvo društvo prav dobro prospera. Z novim letom štejemo 27 udov. Zanimanje za čebelarstvo raste tem bolj, ker svet vedno bolj spoznava vrednost medu in voska. Hudo je samo to, da sladkorja še nismo prejeli, čeprav smo odposlali denar, seznamek in vreče že sredi oktobra! Ne razumemo, kako da je to mogoče, tem manj, ker je dobilo nemško čebelarstvo svoj sladkor že pred nekaj tedni. — Skrb za bučelice nam nekoliko lajša druge hudote, ki nam jih nalaga vojska. Nedeljo, dne 27. januarja smo ob velikanski udeležbi položili k zadnjemu počitku zemlske ostanke mladega Bajdla, o katerem sem Vam svoje dni poročal, da je padel 24. sept. lanskega leta na Malem Palu. Njegova še po smrti mu zvesta sestra Neža je napela vse sile, da smo ga prepeljali s pokopališča na Plöcknu sem k domači župni cerkvi. Med lepimi vencami smo zapazili tudi enega s krasnimi slovenskimi trakovi. Drugih vojnih novic, hvala Bogu, nimam danes, ker navadno so le žalostne.

Svetnavas. Umrla je 4. t. m. Elizabeta Šlemic, Habnarjeva, v 21. letu starosti na deri. Ista bolezen je 1. 1916 spravila v prerani grob njeno pet let starejšo sestro Agato.

Kapla na Dravi. Padel je 2. m. m. na gori Asolone Valentin Košat, Selančev v Trnjah. Za priletne stariše je to hud udarec, ker so izgubili edino oporo, na katero so se hoteli nasloniti v bližajočih se dneh onemoglosti.

Gorje ob Zili. Po dolgem času smo dobili zopet duhovnika v osebi č. gosp. Iv. Kuchlinga ter srčno želimo, da bi nam vsaj ta ostali za več let. Kako žalostno je bilo dozdej v naši župniji! Otroci v šoli niso imeli nobenega pouka v krščanskem nauku. O Božiču ni bilo nobene sv. maše, ker sosednji bistriški č. g. Warmuth radi slabega pota pri nas niso mogli opravljati. Pri nas je malo snega, tem več pa leda; na solčnih rebrih je kopno. Kaj bo zanj? Mislim, da dobimo še snega dosti, če ne ta mesec, pa morda marca. Imamo tudi samo en zvon, ki poje bim-bom in žaluje za svojima bratoma. Pri nas čitajo največ „Wochenschau“, „Grazer Tagblatt“, v par hišah imajo celo „Freie Stimmen“, samo „Mira“ nimajo, ker ga ne znajo ali nočejo brati. Zavedne Slovence le po strani gledajo. „Die dummen Windischen“, tako jih je naučila nemška šola pljuvati v lastno skledo. Vse to pa je v čisto slovenski župniji. Kdaj se zdramimo, Slovenci?

Rikarjavas. Dne 25. m. m. je povozil jutranji vlak št. 413 tam stoječega vojaka. Vlak ga je sunil in vrgel kake 4 metre vstran. Dotičnik si je prodril s padcem čelo, da so ležali možgani raztreseni po tleh. Čudno je le to, da so uradi tako počasni v takih slučajih. Popoldne ob 5. uri je dotičnik še ležal tam na istem prostoru proge. Menda ga je zvečer neki cerkovnik odnesel in spravil v mrtvašnico v Kamenu.

Kapla na Dravi. (Laških ujetnikov) je tukaj nad sedemdeset, ki se pečajo na postaji Svetnavas z razkladanjem oziroma nakladanjem železniških voz s krmo. Od konca oktobra, ko so

bili vjeti, pridno pišejo domu; toda od doma še niso prejeli črkice. To je usoda vojnih ujetnikov, se torej ne moremo kaj razburjati, če od naših ne dobimo dalje časa nobenega poročila.

Št. Vid pod Juno. G. Valentin Picej, župan občine Rikarjavas, ki se je dne 24. jan. vsled padca na ulici v Celovcu pobil ter bil prepeljan v bolnišnico, se je že drugi dan vrnil v družbi svojega brata na dom v Št. Primož ter zopet opravlja svoje posle kot župan, gostilničar in poštar. Hvala Bogu!

Šmihel nad Pliberkom. (Bodite previdni!) Vojne razmere zahtevajo žal tudi v zaledju mnogotero žrtev. V nedeljo, 27. januarja je našel desetletni šolar Janez Krivc na strelišču tukaj se nahajajoče vojaške stotnije na pol razpočeno ročno granato, ki pa jo je deček smatral že za razstreljeno. V svoji otroški nepremišljenosti jo vtakne doma v ogenj. Naenkrat grozen tresk in deček leži v svoji krvi. Raztrgalo mu je obe roki, razmesarilo obraz in najbrž je izgubljen tudi vid. Dečka so spravili v Celovec. Njegovo stanje je sicer nevarno, a če ozdravi, bo revček brez rok in brez oči. Ta nesreča vzbuja tem več sočutja, ker je bil fantek jako priden šolar.

Šmarjeta nad Pliberkom. (Pogreb.) Najboljši padajo, najboljši umirajo. Minoli mesec so umrli Štefanov oče v Šmarjeti. Nenadoma so zboleli in po kratki mukepolni bolezni v Gospodu srečno zaspali. Vso župnijo je pretresla ta vest v nedeljo jutro. V pondeljek so jih pokopali k večernemu počitku. Takšnega pogreba je bila naša podružnica redkokdaj pričča. Vse, kar je priti moglo, je prišlo, da rajnemu očetu še enkrat izkaže svoje spoštovanje in ljubezen. Kajti povedati je nemogoče, kaj je Šmarjeta izgubila s tem očetom. V ginljivih, pristranskih besedah so se poslavljali vč. g. župnik Hornböck od moža, ki je bil v resnici dika in ponos naših gor. Ob tem grobu niso tekale samo solze sorodnikov, ob tem grobu je rosilo solze vsako lice, ihtenje je bilo splošno. Ta smrt pomeni nenamestljivo izgubo za ženo in otroke, preveliko občutljivo rano za šmarješko cerkev, šolo, sosede, sploh za vse, ki so imeli kdaj priložnost moža spoznavati, ki je bil — brez skrbi zdaj lahko rečemo — mož, kakršnih moramo z lučjo iskati. Naj počiva v večnem miru! — Spreved so vodili trije gg. duhovni. Med mašo so se pele stare pogrebne pesmi, ki se nikdar ne bodo nehale ljudstvu dopasti. — Žalujoca rodina se vsem pogrebem pristrčno zahvaljuje.

Dvor. (Padel) je 7. novembra 1917 na laškem bojišču Herman Lipič, maloposestnik v Gorjah, 38 let star, jako priden, veren, značajan in delaven mož. Bil je cerkveni pevec in o njem se je reklo: „Herman ne opusti nobene pevske vaje in nobene nedeljske božje službe“. Vse ga je ljubilo in spoštovalo. Za dobrim možem žaluje zapuščena vdova in šest nepreskrbljenih otročičev je zgubilo skrbnega očeta. Ti, dragi Herman, počivaj v miru, in na svidenje pri Bogu! Tvoje zaostale naj pa tolaži Bog in žalostna Mati Marija!

Kamen. V vojaško službo je moral odriniti posestnik Blaž Sorgo p. d. Ožmorce v Kamnu. Bil je oproščen vojaške službe zavoljo kmetije ter bil postavljen tudi za nabiralca mleka tisti čas, ko je bila najhujša suša in tedaj najslabše za krmo. In ker pri nas ljudje sedaj večinoma le s kravami vozijo in delajo, bo vsak pameten človek spoznal, da od takih krav ne more pričakovati mnogo mleka. Vrhtega je pa gospa Lintnarca bila tista, ki je premalo mleka pošiljala na mlekarstvo v Celovec. Toda ona se je že izgovorila in njej se je vse verjelo. Blaž Sorgo je bil zatožen in 46 let stari posestnik je moral odriniti v vojaško službo, akoravno ima dva sina že skoro tri leta v ruskem ujetništvu in zapušča doma ženo in dva otroka. — Žalibog, tako se dela dandanes s slovenskimi kmeti!

Otož pri Št. Ilju. (Junaska smrt.) Kakor drugod, tako tudi pri nas niso samo dnevi veselja, ampak pridejo tudi hudi udarci, ki ranijo naša srca. Že zopet smo zgubili enega iz naše majhne vasi: Urablovega Stineja ni več med nami. Bil je težko ranjen 18. decembra l. l. in 25. dec. so mu odvzeli desno nogo, po hudih bolečinah pa je izdihnil svojo blago dušo 15. januarja. Sveti ti večna luč in bodi ti tuja zemlja lahka!

Koprivna. Tudi pri nas ne manjka junakov. Sedaj sta bila odlikovana za svojo hrabrost fanta Ignacij Kupic in Matevž Keber. Čestitamo! — Pozdrave pošiljamo vsem slovenskim fantom in braniteljem domovine, posebno koprivskim. Le ženite se, sedaj je pustni čas, ako imate kaj nevest. Me smo močitev odložile za drugokrat, ko nimamo ženinov. Koprivska dekleta.

Javornik pri Guštanju. Nedavno je padel na italijanskem bojišču mlinar J. Käfer p. d. v Okroglski mlinar. Rajni se je bojeval na raznih frontah in poročal večkrat o smrti svojih padlih tovarišev-vojakov, od katerih je vzel takrat težko

slovó. Ni si mislil, da se jim bo tako hitro zopet pridružil, da bo tako hitro šel za njimi. Udal se je v voljo božjo in prenašal z lahkoto vse težave. Bodi ti zemljica lahka!

Tolsti vrh pri Guštanju. Tudi občina Tolsti vrh je pred par meseci oživela, ker prav pridno prebira slovensko krščansko časopisje. V vaseh Selovec, Dobrije in v nekaterih krajih Tolstega vrha ni hiše, kamor bi ne zahajal slovenski list. Marsikje imajo naročeno celo po več listov. In to je prav; več bomo brali, več bomo znali. Na guštanjsko pošto prihaja 75 slovenskih več, kakor pred pol letom. Največ naročnikov je za list „Mir“ in sicer jih je 45 novih naročnikov, 20 Slovenski Gospodar, 2 Slovenec, 10 Bogoljub, 3 Straža in 1 Domoljub. Število naročnikov mora narasti čez 100, kar upamo, da bo kmalu. Mnogo listov: Slov. Gospodar, Straža, Tedenske slike se prodaja v trgovini g. Vincenca Brundala.

Črna. (Redek slučaj.) Zadnjo nedeljo, dne 3. t. m., smo obhajali dve zanimivi poroki. Popoldne je prejel zakrament sv. krsta 43letni ženin Alojz Roj, zatem je takoj pristopil k mizi Gospodovi, nato pa je podal desnico nevesti Rozini Müller k zakonski zvezi. — Popoldne pa si je celo Papeš Janez izvolil v tretjič svojo družico Javorko Apolonijo Gornik. Bilo srečno!

Črna. (Smrtna kosa) si je letos pri nas izvolila skoro same stare junake. Pokopali smo dosedaj med drugimi 82letnega Jurija Ramšak, starega Končnika, nadalje dva kustoška bojvnikarja: 75letnega Petra Skrinar in 71letnega Matevža Burjak. N. p. v m. l.

Kotmaravas. Ker imamo že dalje časa lepo vreme, že vse tako kaže, kakor da je vigred že čisto pred durmi. Seveda je tudi po naši kotmirski fari še dosti snega kakor drugod, hribnati kmetje ga pa skoraj nimajo več. Po Šmarjeti in po Plešivcu opravljajo že spomladansko delo. Vsak dan vidimo hoditi voličke s plugom, in travnike tudi že trebijo, tako da imajo že res vigred, samo kukavica jim še noče kukati. Mi spodnji Kotmirčani v dolu pa jim pravimo, da se jako motijo, če mislijo, da imajo že pravo vigred. Mogoče ne bo dolgo, in bodejo zopet rekli Plešivčani: kaj vaš sneg, mi ga imamo do kolena! Ker bo letošnja vigred spravila mnogo kmetov zavoljo pomanjkanja krme v veliko zadrego, bi bilo res dobro, ko bi ne padlo več snega in bi že kar začele poljske rastline gnati in travniki zeleneti. Nekateri kmetje imajo še upanje, da bodo svojo živino preživili, ali mnogi bodo morali vsled pomanjkanja krme skoraj vso živino prodati; nekateri že zdaj krmijo živino borovo in smrekovo hrovje. Če se enkrat kmet živine iznebi, kako naj potem gospodari! Kdo bo oral, ko ne bo živine, in če ni živine, se tudi gnoja nič ne naredi, in če gnoja ni, potem je na polju delo zastoj. Res vsled lanske suše bodo kmetje v veliki zadregi. Bog daj letos boljše!

Libeliče. (Nagle smrti) je umrla dne 21. jan. posestnikova žena A. Kotnik, p. d. Kanovnica na Črneški gori. V nedeljo je bila še v cerkvi, v pondeljek ji nakrat postane slabo vsled bolezni v grlu in kmalu je izdihnila na zadušnju. Zapušča moža-vojaka, ki leži ranjen v dunajski bolnišnici, in štiri otroke, katerih najstarejši je bil zdaj potrjen za vojaka.

Sv. Križ nad Črnečami. (Letno poročilo.) Obisk naše božje poti je bil minulo leto 1917 zopet večji kakor prejšnje leto, dasi je železniški promet še vedno zelo omejen in negotov, ter je štajerska meja, ker smo bili v ožjem vojnem ozemlju, bila mnogokrat strogo zaprta ter ostro zastražena, da se je dostikrat moralo na stotine romarjev vračati, ne da bi smeli stopiti na sveti kraj! Svetih maš se je 1. 1917 darovalo 286, od začetka vojske sem pa 1002. Maševalo je 36 duhovnikov, in sicer 29 iz celovške, 6 iz lavantinske, 1 iz dunajske škofije. V vojskinem času je maševalo skup 74 gospodov, namreč 49 iz celovške, 21 iz lavantinske, 2 iz goriške, 1 iz sekovske, 1 iz dunajske škofije. Sv. obhajil je bilo 5930, od začetka vojske 22449. Pridig je bilo 31 (od začetka vojske 113), procesij 18, od začetka vojske 72. — Posebno velik je bil dohod vernikov o porcijunkuli in o Marijinem Imenu, ko se je obhajala slovesna tridnevica. — O, da bi nam na priprošnjo naše dobre Matere dobrega sveta dal Križani, on, „ki je premagal svet“, vsaj to leto tisti blaženi mir, ki ga svet ne more dati!

Št. Janž v Rožu. Naša cerkev je dobila zopet nov kinč in lep spominek na svetovno vojsko. Glavni oltar krasita dva kipa Jezusovega in Marijinega srca, visoka 120 cm. V nedeljo so jih blagoslovili domači župnik po primernem nagovoru. Verniki so se jih razveselili, ker so našli nov opomin, kam se morajo zateči v časih stiske, žalosti in nadlog. Vsem darovalcem, ki tako radi žrtvujejo za olepšanje cerkve in za božjo čast, pristrčno zahvala. Bog jim povrni!

Ni slišati šumenja Drave, katera se vije po celi dolini. Ni slišati mladih ptičkov, ki bi nas razveseljevali z žvrgolenjem in petjem. Ni pa tudi videti nežnih cvetic, katere so veselje naših src. Vse v sladkem spanju počivajo v črni zemlji, da si pridobijo moči za spomlad, ki se nam že skoraj približuje. Le gromenje topov se razlega po širnem svetu in vznemirja naša srca in ki bo uničilo cvet mladosti našim vrlim fantom, očetom in sinovom ter jih zagreblo v daljni tuji zemlji k večnemu počitku. Kakor ta mrzla zima, katera je pomorila vse cvetlice, tako bo tudi ta neusmiljena vojska, ki divja po vsem svetu brez nehanja, potlačila življenje naših ljubih sobratov Slovencev, ki so se tako navdušeno bojevali za domovino in narod. Ker se pa naši ljubi tako pogosto poslavljajo od nas, zapuščajo nas in naš narod, zato dekleta na noge, ne zamujajmo časa zdaj, ko se že spomlad skoraj vrne k nam z vso svojo lepoto, da bomo brez nehanja trgale cvetlice in spletale vence ter krasile naš narod, ki naj nam bo vedno drag in mil. Da bomo izkazale vso čast in slavo našemu narodu, kakor so jo skazovali naši hrabri junaki, kateri že v večnem miru počivajo. Umrli so — a duh še vedno živi med nami in sodeluje z nami. Torej dekleta ne pozabimo, da se skoraj postavimo na njih mesto.

Slovensko sem dekle, na Otožu doma,
slovenskega duha, slovenskega srca.

Koroške Slovenke! Lahko ste ponosne, da vam v cenjenem listu „Mir“ tako drage volje dajo prostor za vaše dopise, kjer se bodele lahko navduševale za sveto narodno stvar, za rešitev izpod tujega jarma, kateri tam na Koroškem tako tišči. Mogoče dovolijo g. urednik kak kratki dopis od narodno čutečega Kranjskega dekleta.

Vojaško pismo.

Z južnozapadnega bojišča.

Predno je sovražnik zapustil črto na Krasu, se podnevu nihče ni smel prikazati iz strelskih jarkov. Po njegovem umikanju smo šli 28. X. opoldan čez naše in njegove jarke. O Lahu že ni bilo ne sluha ne duha, videl sem le čez eno leto ležeče strohnelo italijansko truplo. Grémo naprej po glavni cesti; povsod je bilo polno različnih reči: tu ena odeja, nahrbtniki, uniforma, stara, nova, perilo, črevlji, živež vsake vrste, makaroni, riž, perutnina, svinje in goveja živina,

sodi z vinom, steklenice z vinom po 25 in 50 litrov velike. Vozovi, avtomobili, kolesa vsake vrste, na obeh straneh polne drage. Tako smo pregnali Laha čez Piavo. Po hišah polni sodi večidel črnega vina, vozovi in vinogradi obloženi z grozdem; 10. XII. sem okusil zadnji grozd. Meso smo imeli po tri- in še večkrat na dan. Polje je tukaj jako lepo, vse ravno, raste večidel sama turščica, kar je žita, in drugo so vinogradi. Tukaj ljudje ne poznajo kruha kakor mi, za kruh imajo polento, zjutraj, opoldan in na večer tudi. — Koncem tega pisma v prvi vrsti vse čitatelje tega lista lepo pozdravljam, potem vse svoje znance in prijatelje guštanjske župnije, Vam znani Franc Lipovnik.

Izpred sodišča.

Minoli petek se je moral pred sodiščem zagovarjati občinski svetnik Jožef Keuschnigg, trgovec s semeni in gostilničar v Celovcu. Obtožen je bil zaradi navijanja cen. 5. majnika 1917 je prodal vodji kurilnice v Treibach 1 1/2 kg fižola za 10 K 90 v; ker pa je bila prodajna cena določena na 6 K 60 v za kg, bi bil smel zahtevati le 9 K 90 v. V drugem slučaju je zahteval za neke vrste fižol za 100 gramov 80 v. Obtoženi je bil obsojen na denarno globo 1500 K, v slučaju neizterljivosti na 10 dni zapor. Pred kratkim je bil Keuschnigg obsojen zavoljo razžaljenja časti na 500 K denarne globe, na kar se je sodnik pri tej obsodbi oziral. Keuschniggov zastopnik dr. Martinek je vložil zoper obsodbo priziv.

Raznoterosti.

Laške ženske v armadni službi. Na italijanskem so začeli tudi ženske uporabljati za armadno službo in imajo pet ženskih oddelkov, eno žensko armado za vojaške, eno za poljedelske, eno za javne, eno za industrijske namene in eno za agitacijo. Prva bo nadomestila v etapnem ozemlju vojake, ki gredo na fronto, druga bo obdelovala opuščeno polje, zadnja bo pa agitirala za vojsko.

Sežiganje mrličev. Rimska stolica je z odlokom 15. majnika 1886 prepovedala sežiganje mrličev, ker je to popolnoma proti duhu krščanstva. V zgodovini evropskih krščanskih narodov se pojavlja ta poganska navada najprej v francoski revoluciji, ki je hotela docela zatreti

krščanstvo ter pregnati duhovnika tudi s pokopališča. Celo protestantski krščanski krogi odločno obsojajo sežiganje mrličev.

Društveni vestnik.

Izobraževalno društvo „Trta“ v Žitarivasi priredi v nedeljo, 10. svečana 1918, v društvenem domu v Žitarivasi, ob 1/2 3. uri popoldne ljudsko igro „Larška pastirica“. Čisti dobiček je namenjen društvu ženski vojni prispevek. — K obilni udeležbi vabi z ozirom na patrijotični namen odbor.

Lastnik in izdajatelj: **Gregor Einspieler**, prošt v Tinjah.
Odgovorni urednik: **Otmir Mihálek**.

Tiskarna Družbe sv. Mohorja v Celovcu. Telefon 179.

Kašelj nastane vsled prehlajenja slinaste kože žrela. Mrzle slinaste kože so za vedno v zraku se nahajajoče bolezenske kali posebno sprejemljive in tako nastane kašelj, marsikdaj pa tudi hujša bolezen. Ako se pa hitro potrudimo, prehlajeno žrelo zopet toplo držati, zamoremo to zlo odpraviti. Kot izborna sredstvo priporočamo v ta namen Fellerjev antiseptični rastlinski esenčni fluid z zn. „Elsa“-fluid. Ako se z njim žrelo in vrat opetovano izmije, oživlja se krvno cirkulacijo v slinastih kožicah in se vstvari s tem žrelu zopet potrebno toploto. Vsled antiseptičnega učinka „Elsa“-fluida se uniči obenem bolezenske kali. Pri bolečinah vrata se priporoča tudi zunanje z „Elsa“-fluidom masirati. 12 steklenic tega priznanega domačega sredstva stane povsod franko samo 14 K 32 h edino pristno od lekarnarja E. V. Feller, Stubica, Elsa-trg št. 67 (Hrvatsko). Zamore se obenem naročiti tudi Fellerjeve mlo odvajajoče Rhabarbara-kroglice z zn. „Elsa“-kroglice, 6 škatlic franko 7 K 37 h. Te kroglice so hitrega in sigurnega učinka. Mnogo pristašev si je tudi sredstvo zoper kurja očesa v kratkem času pridobilo. To je namreč Fellerjevi turistovski flajšter v kartonih po 1 in 2 kroni. (vb)

V zalogi Družbe sv. Mohorja v Celovcu

je nanovo izšla knjiga:

Razlaganje cerkvenega leta (Slovenski Goffine).

Priredil msgr. Valentin Podgorc.

Mehko vezana K 4.—, za družnike K 3.—,
po pošti 60 vin. več. — Trdo vezana K 6.80,
za družnike K 5.10, po pošti 60 vin. več.

JADRANSKA BANKA, TRST.

Objava.

Izredni občni zbor delničarjev Jadranske banke, ki se je vršil dne 20. januarja 1918, je sklenil povišanje delniške glavnice od K 12,000.000.— na K 20,000.000.— ter je pooblastil upravni svet, da izvede to povišanje.

Na podlagi tega pooblastila sklenil je podpisani upravni svet, da izda naenkrat

20.000 delnic po K 400.— nominalne vrednosti

dvigajoč s tem delniško glavnico za

K 8,000.000.—

na skupnih K 20,000.000.— in to po sledečih pogojih:

1. Delnice VIII. emisije sodelujejo na uspehih društva z isto pravico in dolžnostjo od 1. januarja 1918 dalje, kakor stare delnice.

2. Opcijska pravica pripada imenitkom starih delnic, kateri morejo dobiti za tri stare delnice dve novi po prvenstveni ceni od K 500.—. Delničarji, ki želijo izvršiti opcijsko pravico, morajo položiti plašče delnic pri enem zavodov, ki so navedeni kot subskripcijsko mesto.

3. Neoptirane delnice ostanejo na razpolago delničarjev in ostalih subskribentov po ceni od K 600.—.

4. Predbeležba in popolno vplačilo delnic se mora izvršiti med 1. februarjem in 1. marcem 1918; v istem roku se mora izvršiti tudi opcijska pravica.

5. Pravica repartitije neoptiranih delnic gre upravnemu svetu, pri čemur se bodo vzeli v obzir posebno sedanji delničarji, ki so izvršili opcijsko pravico in predbeležili nadaljnje delnice.

6. V slučaju, da bode o priliki repartitije podpisatelju dodeljeno manjše število delnic kot je predbeležil, se mu povrne odveč vplačana vsota.

7. Kurzni dobiček nove emisije pripada, po odbitku stroškov in emisijskih pristojbin, rezevnemu skladu zavoda.

8. Subskribira se pri sledečih zavodih:

- Jadranska banka v Trstu in njene podružnice na Dunaju (I., Tegetthoffstraš 7—9), v Dubrovniku, Kotoru, Ljubljani, Metkoviću, Opatiji, Splitu, Šibeniku in Zadru;
- Banka i štediona za Primorje na Sušaku in njene podružnice v Bakru in na Rijeki;
- Prva Hrvatska štedionica v Zagrebu in njene podružnice v Bjelovaru, Brodu n. S., Cirkvenici, Delnicah, Djakovu, Karlovcu, Kraljevicah, Novi Vinodolski, Osijeku, Požegi, Rijeki, Senju, Sisku, Sv. Ivanu Zel., Varaždinu, Vel. Gorici, Vinkovci, Virovitici, Vukovaru in Zemunu;
- Hrvatska centralna banka za Bosnu i Hercegovinu v Sarajevu in njene podružnice v Mostaru in Dol. Tuzli;
- Srpska banka v Mostaru;
- Živnostenska banka, podružnica na Dunaju.

Trst, dne 1. februarja 1918.

Upravni svet Jadranske banke.

Podružnica Ljubljanske kreditne banke v Celovcu.

Delniška glavnica: K 10,000.000.

Rezervni zaklad: K 1,500.000.

Prodaja srečke razredne loterije.

Kolodvorska ulica št. 27.

Centrala v Ljubljani.

Podružnice: Celje, Gorica, Sarajevo, Split, Trst.

Sprejema vloge na knjižice in na tekoči račun.
Nakup in prodaja vrednostnih papirjev vseh vrst.
Srečke na obroke,
promese k vsem žrebanjem.

Zahvala.

Ker ni mogoče, vsakemu posebej izreči zahvalo za premožne izraze sožalja povodom nenadomestljive izgube naše ljube, dobre matere, oziroma sestre, stare matere, tašče in tete, gospe

Franciške Tscharre

kakor tudi za mnogoštevilno spremstvo k zadnjemu počitku, izrekamo tem potom vsem ljubim prijateljem in znancem svojo najglobljo, najiskrenejšo zahvalo. Zlasti se prisrčno zahvaljujemo preč. duhovščini, mil. g. stolnemu kanoniku Janezu Vidovcu, vlč. gosp. župniku dr. Jan. Arnejcu, domačemu vlč. g. župniku Jožefu Zemljaku in vlč. gg. oo. kapucinom.

Št. Jakob ob cesti, januarja 1918.

Globoko potrti zaostali:

Rozina Tscharre,
družini Puxbaumer in Binter.

Vabilo

na

občni zbor

Hranilnice in posojilnice v Št. Jurju na Zili

r. z. z. n. z.

ki se vrši

v nedeljo, dne 17. svečana 1918
ob 1/2 11. uri predpoldne v hranilnični pisarni št. 2.

Spored:

1. Čitanje in odobrenje zapisnika o zadnjem obnem zboru.
2. Poročilo načelstva.
3. Potrjenje računskega zaključka.
6. Volitev nadzorstva.
7. Slučajnosti.

Načelstvo.

Raznovrstne **domače mline, tehtnice, štedilne** in tudi **krušne peči, parilnike, motorje** ter vse **kmetijske stroje** priporoča

Josip Božič, pošta Grafenstein.

Izvrstni, malo rabljeni bencinmotor na 6 PS je tudi za oddati.

Postni pastirski list

prevzvišenega gospoda knezoškofa krškega s postnim redom za Krško škofija za l. 1918 se dobi v

tiskarni Družbe sv. Mohorja.

Cena 20 vinarjev.

Proda se

velika enonadstropna hiša v Velikovecu pripravna za vsako obrt. Iz nje je krasen razgled na Dravsko dolino in Karavanke, ima stekleno verando, velik vrt s sadjem in sočivjem, vpeljana električno razsvetljavo in telefon, hlev itd. Naslov pove upravništvo lista „Mir“ št. 4.

Po Najvišjem naročilu Njeg. c. in kr. Apost. Veličanstva

3. izredna državna loterija

za namene vojne oskrbe.

Ta denarna loterija ima 21.146 dobitkov v gotovini v skupni vrednosti 625.000 kron.

Glavni dobitnik znaša

200.000 kron.

Žrebanje se vrši javno na Dunaju 21. februarja 1918.

Ena srečka stane 4 krone.

Srečke se dobivajo pri c. kr. glavnem ravnateljstvu državnih loterij na Dunaju, III., Vordere Zollamtsstraße 5 (oddelek za dobrodelne loterije), v skupinah ali posamezno, tudi pisмено ob priloženem znesku. Dalje se dobivajo pri c. kr. loterijskih uradih, v loterijskih kolekturah, tobačnih trafikah, davčnih, poštinih in železniških uradih, v menjalnicah itd.

Gd c. kr. glavnega ravnateljstva državnih loterij (oddelek za dobrodelne loterije).

Pridobivajte „Miru“ novih naročnikov!

Do K 5000—
brez
zdravniške
preiskave.

C. kr. avstr. sklad za vojaške vdove in sirote.
Zavarovalni oddelek.

Deželna poslovalnica Celovec
Paulitschgasse 15.

Vojno zavarovanje tudi za vojakne na bojišču brezplačno.

Vojnoposojilno zavarovanje.

Za nabavo **K 1000— VII. državnega posojila** se plača:

za zavarovalno dobo	na leto	za pol leta	četrtno	mesečno
12 let	63—	32.10	16.30	5.55
15 "	48—	24.40	12.40	4.25
20 "	35—	17.85	9.10	3.10

V slučaju smrti se zaostalim polno vojno posojilo takoj izplača.

Nezapadljivost hranilnih vlog, odkup ali zastava police od prvega začetka! Kdor n. pr. opusti 12letno zavarovanje za K 1000— po enem letu ali je zastavi za posojilo, dobi, neglede na morebitno kurzno diferenco, v gotovini nazaj izplačanih K 59.46, čeravno je bil eno celo leto za slučaj smrti zavarovan.

Zavarovanje se sklepa na podlagi dogovorov s c. kr. avstrijskim skladom za vojaške vdove in sirote po c. kr. priv. zavarovalni družbi za življenje „Avstrijski Feniks“ na Dunaju.

Pojasnila daje in zavarovanja sprejema tudi še sedaj zavarovalni oddelek

c. kr. avstr. sklada za vojaške vdove in sirote
deželna poslovalnica v Celovcu,
Paulitschgasse 15.

Najcenejše premije. Vse odvisne obresti za zavarovanje.

Zahtevajte naše prospekte!

Dopisnica zadostuje.

Zahtevajte tudi naše prospekte za otroško vojnoposojilno zavarovanje.

Hranilno in posojilno društvo v Celovcu

Pavličeva
ulica
št. 7.

urađuje vsak dan, izvzemši nedelje in
praznike, od 10. do 12. ure dopoldne.

Varno naložen denar; najugodnejši kredit za posestnike.

Pavličeva
ulica
št. 7.